

рали да слушатъ негови ти уроци. Тии не можели да се смѣстятъ въ монастирска та сграда, та затова той училъ вѣнъ на отворено, както староврѣмски ти гръцки философи. Нъ заштото той нападалъ на разни ти пороци на духовенство то и говорилъ срѣшта слѣпо то вѣрованіе въ непогрѣшимостъ та на папа та, то нѣкои духовни лица (най-много противници ти, които побѣдявалъ той на прѣспирни ти или ония, които ги оставяли ученици ти) зели да го клеветятъ, че е еретикъ. Той се отстранилъ въ глуха та гора Шампани, заседналъ се тамъ въ едно усамотено мѣсто и си направилъ колиба. Нъ ученици ти се научили къдѣ живѣе, и зели да ходятъ при него; направили си и тии тамъ колиби, и първень слушали уроци ти му подъ сѣнка та на дрѣвета та, а послѣ направили за това нѣшто една голѣма зала. Това мѣсто било наречено Параклетъ (сир. утѣшителъ). Калугере ти отъ единъ монастирь избрали Абеляра за свой игуменъ (аббатъ). Тогава той оставилъ Параклетъ тъ на Елоиза, която основала тамъ женски монастирь, и му станала игуменка. Врагове ти не прѣставали да гонятъ Абеляра; тии повдигнали срешта него другъ единъ прочутъ игуменъ, Бернардъ Клервоский (който проповѣдалъ вторий кръстоносний походъ). На единъ духовенъ съборъ Бернардъ излѣзълъ да обвинява нѣкои богословски съчинения на Абеляра, и тия съчинения били припознати за еретически. Папа та потвърдилъ рѣшение то на съборъ тъ. Тогава Абеляръ се обесърдчилъ, отреклъ се отъ съчинения та си, и послѣдни ти си години прѣкаралъ въ самотия. По негово желание той билъ погребенъ въ Параклетъ. Вѣрна та Елоиза отпослѣ била погребена до него.

Отъ ония училишта, които се славили съ учители ти си и привличали много слушатели, образовали се малко по малко университети, сир. горни европейски училишта. Най-стари и най-забѣлѣжителни отъ тѣхъ са: въ Англия Оксфорскій, въ Франция Парижкій, който се славилъ съ бо-